

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/235/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717216051
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7717216051.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej L. Š., C. XX, o zaplatenie 2 029,91 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 7Csp/309/2017-83 z 13.2.2019 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch II. a III. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 1 185,73 € s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 185,73 € od 20.10.2017 do zaplatenia a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá. III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 11,48 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čo žalobca žalobou, došlou mu 27.11.2017, žiadal a čím svoju žalobu odôvodnil. Citujúc znenie § 497 zák.č.513/91 Zb. /účinného ku dňu uzavretia zmluvy/, § 1 ods.1 zák.č.129/10 Z. z. /účinného ku dňu uzavretia zmluvy/, § 1 ods.2-8, § 2, § 9 ods.2, § 11 ods.1 zák.č.129/10 Z. z., § 52, § 53 ods.1-12, § 517 ods.1,2 O. z. a § 3 ods.1 nar.vl.č.87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ďalej uviedol: mal za preukázané, že uzatvorená úverová zmluva (ďalej aj zmluva) ako právny vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom, predstavuje spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a n. O. z., zároveň spadá aj pod charakteristiku spotrebiteľského úveru upraveného zák.č.129/10 Z. z. Na právny vzťah medzi účastníkmi je preto potrebné aplikovať Zák. o spotrebiteľských úveroch č.129/10 Z. z., účinný ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitol vo faktickom a nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na vyššiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využitý moment prekvapenia a nie skúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy v spotrebiteľskej zmluve je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou o určitý, druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Práve vzhľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zák.č.129/10 Z. z., ktorý ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ určitým spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie, ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti

zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zák. a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému „postavenia“. V predmetnej veci strany konania uzatvorili zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a n. O. z. V danom prípade „ide“ o zmluvu formulárovú, individuálne dojednanú a súd rozhodujúci spotrebiteľský právny vzťah, má povinnosť prihliadať na neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (§ 298 CSP). § 9 ods.2 písm. k) zák.č.129/10 Z. z., účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí, obsahuje aj najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len RPMN). Ak je uvedená, nesprávne v neprospech spotrebiteľa spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods.1 písm. d/ zák.č.129/10. Z cit. ust. vyplýva, že uvedenie RPMN nesprávnej v neprospech spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Zmyslom a účelom takejto právnej úpravy v spotrebiteľských úveroch je dosiahnuť priaznivé informovanie spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase uzatvorenia zmluvy. RPMN je podľa preferencie zákonodarcu natoľko dôležitým údajom pre spotrebiteľa, že jej nesprávne uvedenie v „nesprospech“ spotrebiteľa sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. „Prvostupňový“ súd došiel k záveru, ktorý vyčíslil podľa „kalkulačky na výpočet RPMN“ (úvodzovky súd) na stránke www.ekonomika.sme.sk <<http://www.ekonomika.sme.sk>> že hoci je v zmluve uvedený údaj 20,85 %, správny výpočet predstavuje RPMN vo výške 21,72 %, keď zohľadnil výšku mesačnej splátky uvedenej v zmluve v sume 44,42 €, ako aj počet mesačných splátok 108 /jeho výpočet na č.l.79/. Vychádzajúc zo zmyslu a účelu právnej úpravy, ktorý popísal, nesprávne uvedené RPMN má rovnaký následok, ako je neuvedenie, a teda má za to, že zmluva RPMN neobsahuje. Iba uvedenie správnej výšky RPMN si plní svoj účel pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach v úverovej zmluve. Cieľom uvedených ust. zák. je pravdivo informovať spotrebiteľa, čo sa v danom prípade nestalo. Preto je potrebné z uvedeného dôvodu podľa správnej interpretácie zák. považovať úver za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu správne uvedenej RPMN. Z uvedených dôvodov považujúc úver poskytnutý žalovanému žalobcom za bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúci správny údaj vo výške RPMN, priznal iba nesplatenú časť istiny bez zmluvných úrokov a poplatkov. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru znamená, že žalovanému voči žalobcovi vznikla povinnosť vrátiť to, čo mu bolo skutočne poskytnuté, t. j. 1 185,73 € ako rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru 2 300 € a uhradenou čiastkou zo strany žalovaného 1 114,27 €. Pri rozhodnutí vo veci vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe súdov a to rozsudku Okresného súdu (ďalej len OS) Poprad 10Csp 27/2016 zo 7.12.2016, rozsudkov Krajského súdu (ďalej len KS) v Prešove 10Co 27/2017 z 13.12.2017 a 18Co 12/2014 z 28.1.2015, rozsudok OS Prešov 10Csp 121/2017 z 2.11.2017. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný sa svojim plnením dostal do omeškania, priznal žalobcovi úrok z omeškania, t. j. od 20.10.2017 podľa podanej žaloby, kedy sa žalovaný dostal do omeškania. Vzhľadom na skutočnosť, že posúdil poskytnutý úver zo strany žalobcu v prospech žalovaného za bezúročný a bez poplatkov zo skôr uvedených dôvodov, preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Podľa § 255 ods.2 CSP priznal pomerne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 11,48 % /úspech 55,74 % - neúspech 44,26 %/ s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté podľa § 262 ods.2 CSP samostatným uznesením.

3. V rozsahu zamietavej časti a v rozsahu trov konania podala žalobkyňa v zákonnej lehote toto o d v o l a n i e, v ktorom uviedla: Súd považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v zmluve absentuje náležitosť v zmysle § 9 ods.2 písm. k) zák.č.129/10 Z. z., účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere - uvedenie RPMN. S uvedenými argumentmi súdu sa nestotožnila a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňovala odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) C. s. p.]. Prvostupňový súd dospel k názoru, že RPMN uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne a svoje tvrdenie opiera o výpočet na internetovej stránke www.ekonomika.sme.sk<<http://www.ekonomika.sme.sk>>, podľa ktorého bola RPMN 21,72 % a nie 20,85 %, ako bolo uvedené v zmluve. Podľa § 19 ods.1 zák.č.129/10 z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy sa RPMN vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č.2 tohto zák. Z odôvodnenia rozsudku len vzhľadom na uvedenie názvu internetovej stránky nie je zjavné, či súd použil výpočet RPMN stanovený zák., a teda, či RPMN uvedená v zmluve, je skutočne nesprávna. Odôvodnenie rozsudku len odkazom na kalkulačku zverejnenú na internete je nepresvedčivé. Vzhľadom k tomu, že má za to, že rozsudok nie je náležite odôvodnený, dala do pozornosti konštantnú judikatúru vo vzťahu k náležitému a správne odôvodňovaniu súdnych rozhodnutí. Poukázala na to, čo napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) 5Cdo 201/2010 z 9.11.2010 uvádza (citovala z jeho odôvodnenia). Mala za to, že nie je možné považovať súdne rozhodnutie za dostatočne odôvodnené, jasné a určité, ak zamietá nárok, avšak svoj názor súd nepodloží riadnou argumentáciou. Reprodukovala základnú

rovnici podľa § 19 ods.1 zák.č.129/10 „z. z.“, ktorá vyjadruje RPMN, uvedenú v Príl. 2 zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a znenie poznámky b). Jej výpočet RPMN vychádza z daného vzorca a zohľadňuje: - presný dátum čerpania prostriedkov z úveru, t. j. 19.6.2015, - aj prípady, kedy dátum splátky pripadne na deň pracovného pokoja, pri ktorých sa dátum reálnej splátky časovo posúva na neskorší pracovný deň, čo môže spôsobiť nesúlad vo výpočte oproti výpočtom uvedeným prvostupňovým súdom, nakoľko kalkulačka uvádzaná súdom nezohľadňuje minimálne presný deň čerpania (keďže tento údaj sa nezadáva do výpočtu) a nie je zrejmé, či zohľadňuje dni pracovného pokoja. Rovnica, podľa ktorej sa počíta RPMN v zmysle zák.č.129/10 Z. z. ako jednu z premenných vyžaduje dátum čerpania úveru, keďže tento údaj súd nemal k dispozícii, je zrejmé, že nemohol RPMN správne vypočítať. V uvedenom poukazovala aj na uznesenie KS v Banskej Bystrici 43Co/19/2017-103 z 29.11.2017 (citovala z 26. bodu jeho odôvodnenia). Ďalej poukazovala na uznesenie KS v Košiciach 9Co/114/2017 zo 16.1.2018 (citovala zo 16. bodu jeho odôvodnenia). Poukazovala aj na uznesenie KS v Trnave 10Co/408/2016-54 z 28.2.2018 (citovala z 12. bodu jeho odôvodnenia). Poukazovala aj na uznesenie KS v Prešove 11Co/7/2018-99 z 22.3.2018 (citovala zo 17. a 18. bodu jeho odôvodnenia). Uvedené rozhodnutia nepriložila, nakoľko sú zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti SR. Poukazovala aj na uznesenie KS v Banskej Bystrici 13Co/150/2017-90 z 24.4.2018 (citovala z 2. a 28. bodu jeho odôvodnenia). Poukázala aj na uznesenie KS v Prešove 14Co/10/2018-154 zo 14.6.2018 (citovala z 24. bodu jeho odôvodnenia). Uvedené rozhodnutia pripojila v prílohe. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mala za to, že jej odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods.1 písm. h) CSP - rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovala, v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu v napadnutom rozsahu zmeniť a vyhovieť žalobe v plnom rozsahu a zaviazat' žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň jej priznať náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

4. Rozsudok vo výroku I. nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom výroku v odvolacom konaní preskúmaný.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a zistil, že pokiaľ ide o výrok II. neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), lebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces [§ 365 ods.1 písm. b) CSP] a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], preto rozsudok, podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP, zrušil a vec vrátil, podľa § 391 ods.1 CSP, súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Aj keď žalobkyňa v odvolaní označuje výslovne iba odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP, skutočnosti v ňom uvedené treba podradiť aj pod odvolací dôvod upravený v § 365 ods.1 písm. b) CSP, t. j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zák., právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vyslúchnutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje jeho pochybenie. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Súčasne nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

8. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 365 ods.1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zák. zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

10. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť návrhom uplatneného nároku.

11. Z § 220 ods.2 CSP, vyplýva, že súd je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami strán sporu alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 ods.1 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom strán sporu na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov strán sporu na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadroval skutkový stav veci (§ 215 ods.1 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú strany sporu na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12. Ústavný súd (ďalej len ÚS) SR konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.; ďalej len Dohovor) je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre stranu sporu, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená porušenie jej práva na spravodlivý proces, lebo jej neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojná - efektívne využitie jej procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 355 ods.1 CSP), t. j. aby mohla odvolanie odôvodniť z hľadiska § 363 a § 365 CSP, lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade strana sporu objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bola v odvolacom konaní úspešná.

13. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe ÚS SR [ako jednej z najvyšších súdnych autorít (porovnaj Uznesenie NS SR 3Cdo/6/2017 zo 6.3.2017 a 6Cdo/129/2017 z 31.10.2017 a Uznesenie ÚS SR IV.ÚS 657/2018-14 z 29.11.2018)] jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z Čl.46 ods.1 Ústavy a Čl.6 ods.1 Dohovoru, predstavujúcim súčasť práva na riadny proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoj rozsudok odôvodniť (§ 220 ods.1 CSP), a to spôsobom upraveným v § 220 ods.2 CSP, pričom z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej a v prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia rozsudku nevyplývajú, treba takýto rozsudok považovať za rozporný s Čl.46 ods.1 Ústavy, resp. Čl.6 ods.1 Dohovoru (porovnaj Nalez ÚS SR I.ÚS 242/07-29 z 3.7.2008).

14. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám ustálenej rozhodovacej praxe, a to z dôvodov uvedených v odvolaní, ktoré odvolací súd - aj

so zreteľom na rozhodnutia KS, na ktoré žalobkyňa v odvolaní poukazuje - považuje v celom rozsahu za opodstatnené, preto bol prijatý záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a preto došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

16. Súd vec nesprávne právne posúdil, čo je zrejmé zo skutočností uvedených v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené - a to aj vzhľadom na rozhodnutia KS označené v odvolaní, s právnymi názormi, resp. závermi v nich vyslovenými sa odvolací súd plne stotožňuje a osvojuje si ich i v prejednávanej veci a preto nepovažuje za účelné, ani potrebné ich formulovať v tomto uznesení.

17. Ak v konaní došlo k porušeniu práva strany sporu na spravodlivé konanie tým že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne alebo obsahuje nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie jeho rozhodnutia a vrátenie mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Ak sa súd dopustil i omylu v právnom posúdení veci pre chybnú interpretáciu právnej normy a z tohto dôvodu súčasne nedostatočne zistil skutkový stav veci, nespĺnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu a nie je povinnosťou odvolacieho súdu takýto komplexne chybný postup naprávať.

19. Súd v ďalšom konaní (§ 391 ods.3 CSP) opätovne rozhodne, a - dôsledne rešpektujúc postup pri odôvodnení rozhodnutia, opísaný v bode 11., vysporiada sa s každou jednou skutočnosťou tvrdenu žalobkyňou, bude vychádzať z právnych záverov uvedených v rozhodnutiach, na ktoré sa v odvolaní poukazuje, a rozhodnutie riadne odôvodní (nie iba všeobecným konštatovaním) tak, aby bolo preskúmateľné, tzn., najmä pokiaľ vypočíta RPMN odchylné od výpočtu žalobkyne, uvedie všetky hodnoty, resp. údaje stanovené v Príl. 2 cit. zák.č.129/10 Z. z., lebo iba tak sa bude dať preskúmať správnosť jeho záverov.

20. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 237 ods.1 CSP).

21. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.